

## Șoaptele nopții

George Topârceanu

---

Întrebam aseară luna gânditoare:

- Dacă prin poiene a rămas o floare  
Neculeasă încă pentru draga mea, -  
Dacă sus, pe dealuri, pe poteci uitate,  
Pretutindeni unde m-ai văzut cu ea,  
Raza ta sfioasă printre crengi străbate  
De-mi încurcă pașii luminoase fire,  
Deșteptând în cale câte-o amintire, -  
Dacă până-n ziuă visurile trec  
Dar rămân în suflet, - pentru ce să plec?...

- Du-te-n lumea largă, pentru totdeauna,  
Trist și singur du-te, du-te! zice luna.

Și-ntrebai lumina sufletului meu:

- Dacă fără dânsa timpul trece greu,  
Dacă lângă dânsa mi-i așa de bine,  
Spune-mi, suflet mândru, împăcat cu tine, -  
Pentru ce, când toate lacrimile trec  
Fără nici o urmă, - pentru ce să plec?...

Sufletu-mi răspunse: - Pe cărări pustii,  
Du-te-n lumea largă. Și să nu mai vii.

Și-ntrebai atuncea inima-mi trudită:

- Cea dintâi, nebuno, căzuși în ispită,  
Singură-n tăcere, tu ești vinovată  
Că mă cert cu mine și cu lumea toată.  
Când stelele nopții farmec nu mai au  
Fără ochii dragii, - pentru ce să stau?...

Și-mi răspunse-n șoaptă (o, inima mea!)

- Du-te-n lume singur. Eu rămân cu ea.